

რომან გოგოლაური

ისტორიის დოქტორი, პროფესორი,

სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტი,

საქართველო, ახალციხე,

romangogolauri@gmail.com, 599 54 12 37

**შინაფეოდალური ბრძოლა სამცხე-საათაბაგოში
XVI ს-ის 70-იან წლებში და პოლიტიკური ორიენტაცია**

მოკლე შინაარსი

წინა საუკუნეებისაგან მკვეთრად განსხვავებული XVI საუკუნის ისტორიული მოვლენები ერთ-ერთი განსაკუთრებით მნიშვნელოვანი ხანაა საქართველოს ისტორიაში, რადგან ამ მოვლენებმა განსაზღვრა საქართველოს პოლიტიკური ორიენტაცია და ადგილი იმდროინდელი მსოფლიოს კონტექსტში. XVI საუკუნე არის, ერთი მხრივ, ირანისა და ოსმალეთის წინააღმდეგ შეუპოვარი ბრძოლის პერიოდი, მეორე მხრივ, შიდა „საქართველოების“ ურთიერთდაპირისპირების ეპოქა, რომელმაც მნიშვნელოვანი როლი ითამაშა საზოგადოდ ქართული პოლიტიკის როგორც საშინაო, ასევე საგარეო კურსის განსაზღვრაში. ამავე საუკუნეში ადგილი ჰქონდა შიდაპოლიტიკურ ბრძოლას სამცხე-საათაბაგოში, რომელმაც, ფაქტობრივად, განსაზღვრა საქართველოს ამ ერთ-ერთი უდიდესი მხარის როგორც პოლიტიკური ერთეულის მომავალი.

სტატიაში განხილულია XVI საუკუნის 70-იან წლებში სამცხეში მომხდარი შინაფეოდალური დაპირისპირებისა და მისი პოლიტიკური ორიენტაციის საკითხები ირანისა და ოსმალეთის დამპყრობლური პოლიტიკის ფონზე.

საკვანძო სიტყვები: სამცხე-საათაბაგო; საგარეო ვექტორი; გეოსტრატეგია; დედისიმედი; პოლიტიკური ორიენტაცია; შინაფეოდალური ბრძოლა.

Roman Gogolauri
Doctor of History, Professor,
Samtskhe-Javakheti State University,
Akhaltsikhe, Georgia,
romangogolauri@gmail.com, 599 54 12 37

**FAMILY-FEUDAL BATTLE IN SAMTSKHE-SAATABAGO
IN THE 70S OF THE 16TH CENTURY AND
POLITICAL ORIENTATION**

Abstract

The historical events of the 16th century, sharply different from the previous centuries, are one of the most important periods in the history of Georgia, because these events determined the political orientation and place of Georgia in the context of the world at that time. The 16th century is, on the one hand, a period of unrelenting struggle against Iran and Ottomans, on the other hand, an era of internal "Georgian" confrontation, which played an important role in determining both the domestic and foreign course of Georgian politics in general. In the same century, an internal political struggle took place in Samtskhe-Saatabago, which, in fact, determined the future of this one of the largest parts of Georgia as a political entity.

The article discusses the internal feudal conflict in Samtskhe in the 70s of the 16th century and its orientation against the background of the conquering policies of Iran and the Ottoman Empire.

Key Words: Samtskhe-Saatabago; external vector; გეოსტრატეგია; Dedisimedi; political orientation; intra-feudal struggle.

მიზანი. ნაშრომი მიზნად ისახავს XVI საუკუნის 70-იან წლებში სამცხეში მომხდარი შიდაფეოდალური დაპირისპირებისა და პოლიტიკური ორიენტაციის საკითხების განხილვას საისტორიო წყაროების საფუძველზე.

კვლევის მეთოდი. სტატიაში გამოყენებულია კვლევის მულტიდისციპლინური მეთოდები, ძირითადად, ისტორიულ-შედარებითი, ანალიტიკური, წყაროთმცოდნეობითი მეთოდები XVI საუკუნის 70-იან წლებში სამცხეში მომხდარი შიდაფეოდალური

დაპირისპირებისა და პოლიტიკური ორიენტაციის საკითხების განსახილველად საისტორიო წყაროების საფუძველზე.

შესავალი. XVI საუკუნე, თავისი მდიდარი ისტორიული მოვლენებით, ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი ხანაა საქართველოს ისტორიაში. იგი მკვეთრად განსხვავდება წინა საუკუნეებისაგან. XVI საუკუნე არის, ერთი მხრივ, ირანისა და ოსმალეთის წინააღმდეგ შეუპოვარი ბრძოლის პერიოდი, მეორე მხრივ კი, შიდა „საქართველოების“ ურთიერთდაპირისპირების ეპოქა, რომელმაც მნიშვნელოვანი როლი ითამაშა საზოგადოდ ქართული პოლიტიკის როგორც საშინაო, ასევე საგარეო კურსის განსაზღვრაში.

გარდა ქართული პოლიტიკური ერთეულების ურთიერთდაპირისპირებისა, ამავე საუკუნეში ადგილი ჰქონდა შიდაპოლიტიკურ ბრძოლას სამცხე-საათაბაგოში, რომელიც ოცი თვის განმავლობაში მიმდინარეობდა.

წინამდებარე ნაშრომი სწორედ XVI საუკუნის 70-იან წლებში სამცხეში მომხდარ შიდაფეოდალურ დაპირისპირებას და, აქედან გამომდინარე, პოლიტიკურ ორიენტაციას ეხება.

მსჯელობა. ვიდრე უშუალოდ კონკრეტულ საკითხზე გადავიდოდეთ, აღვნიშნავთ, რომ XVI საუკუნის შუა ხანებში სამცხე-საათაბაგოს პოლიტიკურმა მესვეურებმა საგარეო ვექტორი ორჯერ შეცვალეს. პირველად 1545 წელს სოხოისტის ბრძოლის დროს, როდესაც ჯერ კიდევ „უგვირგვინო“ ქაიხოსრო ოსმალთა მხარეზე მოქმედებდა, რასაც ვახუშტი ბატონიშვილიც ადასტურებს. ამის შედეგად ქაიხოსრომ, რომელსაც მხარში ედგა დიდი მესხი ფეოდალი ოთარ შალიკაშვილი, ათაბაგის გვირგვინი მოირგო თავზე. ამასთანავე ოსმალეთისთვის, რომლის იმპერიაც ამ დროს უკვე სამ კონტინენტზე იყო დაფუძნებულ-გაშლილი, უცნობი არ უნდა ყოფილიყო ზოგადად საქართველოს, კერძოდ კი სამცხე-საათაბაგოს გეოსტრატეგიული მდებარეობა, რომელიც აღმოსავლეთში მისი მთავარი მეტოქის - ირანისკენ მიმავალ გზას აკონტროლებდა. მკვლევარ გ. ტივაძის შენიშვნით: „...ირანთან მომავალი ბრძოლა ოსმალეთისთვის წარმატებით ჩატარდებოდა მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ამიერკავკასია და განსაკუთრებით კი მასში შემავალი კარი - სამცხე-საათაბაგო, ოსმალეთის სრულ მორჩილებაში იქნებოდა. წინააღმდეგ შემთხვევაში ოსმალთა კომუნიკაციები ზურგიდან განადგურდებოდა და, ამდენად, სამცხე-

საათაბაგოში დამოუკიდებელი ქართული მართვა-გამგეობის არსებობა ოსმალთათვის დიდ საშიშროებას ჰქმნიდა“ (ტივაძე, 1947: 136). ამავე დროს, 1548 წელს ოსმალეთმა დიდი ლაშქრობა მოაწყო აღმოსავლეთში და თავრიზი დაიკავა. სულთნის ჯარი ირანის სიღრმეში შეიჭრა და დროებით დაიკავა ისპაჰანი. ასეთ ვითარებაში ოსმალებმა ნელ-ნელა დაიწყეს საათაბაგოს ცალკეული მხარეების უშუალო დაქვემდებარება. 1550 წელს ოსმალებმა ტაო დაიკავეს, 1553 წელს არტანუჯი დაიპყრეს და არსიანამდის დაიკავეს სამცხე-საათაბაგოს ტერიტორიები. ამასთანავე, ჯავახეთის გავლენიანმა თავადებმა ვახუშტი დიასამიძის და ამონის მეთაურობით დაიწყეს ბრძოლა ათაბაგის წინააღმდეგ და კავშირი დაამყარეს ქართლის მეფე ლუარსაბთან. მათ დაიკავეს ვარძია, ვანის ქვაბები, ასევე მათი მომხრეების ხელში აღმოჩნდა თმოგვის, ასპინძის და ვარნეთის ციხეები. შექმნილ ვითარებაში ქაიხოსრო ათაბაგმა კურსი ირანისაკენ აიღო და შაჰ-თამაზს დახმარება სთხოვა. შაჰმაც არ დააყოვნა და ორჯერ 1551 და 1554 წელს სამცხესა და ქართლში ილაშქრა. ათაბაგისა და შაჰ-თამაზის ურთიერთობა განმტკიცდა მათი დამოყვრებითაც. შაჰმა ათაბაგს ცოლად სთხოვა მისი ქალიშვილი. რადგან მას თავისი არ ჰყავდა „...და ენათესავებოდა ოთარი შალიკაშვილი ათაბაგსა, ამისთჳს ნებაცოფლობით გამოართვა ქალი და ნათესავად თჳსად გაუგზავნა ყაენს და ყაენმა შეერთო ცოლად“ (ქართლის ცხოვრება, 1959: 364).

ქაიხოსრო ათაბაგის პროირანულმა ორიენტაციამ ოსმალეთი კიდევ უფრო გააღიზიანა და მათ ტაოს შემდეგ შავშეთი და კლარჯეთიც დაიპყრეს. ჯერი სამცხეზე მიდგა. ოსმალთა მთავრობისაგან შეწუხებულმა ათაბაგმა დახმარებისათვის კვლავ ირანის შაჰს მიმართა და ყაზვინს გაემგზავრა. შაჰისაგან დახმარების მიღებამდე ქაიხოსრო იქვე ყაზვინში 1573 წელს გარდაიცვალა. მეუღლის გარდაცვალების შემდეგ დედისიმედი მონაზვნად შედგა დებორას სახელით (შარაშიძე, 1961: 44). ათაბაგის ტახტი დაიკავა დედისიმედის უფროსმა შვილმა ყვარყვარემ, მაგრამ ვინაიდან იგი გამოუცდელი იყო, დედისიმედი კვლავ დაუბრუნდა პოლიტიკურ ცხოვრებას. თავდაპირველად ის სამთავროს განაგებდა ვარაზა შალიკაშვილთან ერთად. ვახუშტი ბატონიშვილი ამ ფაქტს ასე გადმოგვცემს: „დაჯდა ყუარყუარე ათაბაგად ძე ქაიხოსროსი და ათაბაგობდა. არამედ დედისიმედი, დედა მისი, იყო პირველ და

აწცა და ვარაზა ოთარ შალიკაშვილის ძე მოქმედნი ყოვლისავე“ (ვახუშტი, 1979: 718). ვარაზას მამა ოთარ შალიკაშვილი სამცხის დიდი ფეოდალი, ათაბაგების სახლის ნათესავი და დედისიმედის მეუღლის ათაბაგ ქაიხოსრო II-ის უახლოესი თანამებრძოლი იყო. დედისიმედი წარმოშობით მუხრანბატონის, ბაგრატის, ქალიშვილი იყო. დედისიმედს ოთხი ძმა ჰყავდა - ერეკლე, არჩილი, ამოთანი და ვახტანგი. მათგან ერეკლე დედისიმედის თანამებრძოლი იყო შინაფეოდალური ომის დროს. ბერი ეგნატაშვილი და ვახუშტი ბატონიშვილი დედისიმედს უარყოფითად ახასიათებენ. ბერი ეგნატაშვილის შეფასებით, დედისიმედი „იყო უჭკუო და უმეცარი, გლისპი და ღმრთის უშიშარი ქალი“ (ქართლის ცხოვრება, 1959: 370). ვახუშტის ცნობით „რამეთუ ესე დედისიმედი იყო ამაყი, გლისპი, მრისხანე და გაუსინჯავი“ (ვახუშტი, 1973: 719). მკვლევარი გ. ტივაძე არ ეთანხმება ზემოხსენებული ავტორების ასეთ შეფასებას და მას ტენდენციურს უწოდებს. „დედისიმედის საქმიანობის განხილვა გვიჩვენებს, დედისიმედი ენერგიული, მოხერხებული და სწორი პოლიტიკური ალღოს მქონე პიროვნება ყოფილა. დედისიმედის ზემოთხსენებული დახასიათება, როგორც „ქართლის ცხოვრებისა“, ისე სხვებისა იმდენად იდენტურია, რომ ცხადი ხდება ყველა მათგანის ერთი წყაროდან მომდინარეობა და ტენდენციური ხასიათი“ (ტივაძე, 1947: 142). მისივე აზრით, „ქართლის ცხოვრების“ ერთი ნაწილის პირველწყარო, ეგრეთ წოდებული „მესხური დავითნის“ ქრონიკა სრულებითაც არ იძლევა დედისიმედის ამგვარ დახასიათებას. ჩანს ამ ნაწილის გადმომტანმა „ქართლის ცხოვრებაში“ მე-16 საუკუნის ისტორიულ ქრონიკას თავისი შეხედულებები დაურთო, ხოლო ვახუშტიმ იგი უნებლიეთ გაიმეორა (ტივაძე, 1947: 142-143). შემდეგ მკვლევარი ეხება რა „მესხური დავითნის“ ქრონიკას, წერს, რომ „ლოგიკურადაც დაუშვებელი იქნებოდა გვეფიქრა, რომ დედისიმედის ასეთი უარყოფითი დახასიათება მოცემული ყოფილიყო ქრონიკის ავტორის მიერ, ვინაიდან, როგორც ეს საფუძლიანად დაგვიმტკიცა ე. თაყაიშვილმა „მესხური დავითნის“ ქრონიკის ავტორი უნდა ყოფილიყო ათაბაგ ქაიხოსროს ოჯახის ერთ-ერთი წევრთაგანი და, მაშასადამე, ოფიციალური პირიც, რომელსაც ათაბაგობის ფაქტიური ძალაუფ-

ლების მატარებლის დედისიმედის ასეთი უარყოფითი დახასიათების მიცემა არ შეეძლო იმ შემთხვევაშიც კი, თუნდაც ეს „მწარე სინამდვილიდან“ გამომდინარე ყოფილიყო (ტივაძე, 1947: 143).

გ. ტივაძის ეს მოსაზრება გასაზიარებელია, ვინაიდან დღეს ჩვენს ხელთ არსებული „მესხური დავითნის“ ქრონიკაში, რომელიც 12 ხელნაწერ გვერდს მოიცავს და 26 წლის ამბებია მოთხრობილი, დედისიმედის მიმართ უარყოფითი დამოკიდებულება არ შეინიშნება. მაგრამ, გასათვალისწინებელია ერთი გარემოება, კერძოდ ის ფაქტი, რომ როდესაც ვახუშტი ბატონიშვილი მოსკოვში ქმნიდა თავის ნაშრომს „აღწერა სამეფოსა საქართველოსა, ზნენი და ჩვეულებანი საქართველოსანი“, მას ხელთ ჰქონია სამცხე-საათაბაგოს ისტორიის ხუთი ტომი, რომლითაც სარგებლობდა. დასაშვებად მიგვაჩნია ის, რომ მომდევნო თავებში ყოფილიყო დედისიმედის მიმართ უარყოფითი დახასიათება და აქედან მომდინარეობდეს ყოველივე ის, რაც ბერი ეგნატაშვილს და ვახუშტი ბატონიშვილს აქვთ დაფიქსირებული დედისიმედის მიმართ. ყოველივე ეს კი მუდგანდება დედისიმედის მიერ ოთარ შალიკაშვილის ვაჟის - ვარაზის მკვლელობასთან დაკავშირებით. ეს ამბავი უფრო დეტალურად აღწერილი აქვს ბერი ეგნატაშვილს. 1574 წელს გარდაიცვალა კახეთის მეფე ლევანი. ტახტი დაიკავა ალექსანდრემ, რომელსაც სულ ცოტა ხანში ვაჟი ერეკლე შემოსწერა და სტამბოლში გაექცა. ვახუშტი ბატონიშვილის მიხედვით, ეს მომხდარა იმავე 1574 წელს. სპარსეთის შაჰმა ერეკლეს ასეთი მოქმედება საზოგადოდ კახეთის სამეფოს განდგომად შეაფასა, მის დასასჯელად გამოემართა და ყარაბაღში დადგა. კახეთის სამეფოს სახლთუხუცესმა ოთარ ჩოლოყაშვილმა მეფეს აღუთქვა, რომ კახეთს შაჰის რისხვას ააცილებდა, რადგან მან იცოდა, რომ გარდაცვლილ ქაიხოსროს მცირეწლოვანი შვილები დარჩნენ, სამთავროს კი მისი ქვრივი განაგებდა. ვინაიდან დედისიმედი იყო „ულთო, გლისპი ქალი“, ჩოლოყაშვილმა სცადა მასზე ზემოქმედება მოეხდინა და დედისიმედთან კაცი გაგზავნა წერილით, სადაც ეწერა: „ვარაზას შაჰთამაზ ყაენი მანდ მოჰყავსო, ნებავს ამოწყვეტა სამცხისო და ძისა შენისა მანუჩარის სიკვდილიო და მრავალგზით მოგაყივნა ქვეყანა ხედათ და თვითონ უნდა ეგ ქვეყანა დაიჭიროსო და მანდ გაბატონდესო. და დაიჭირე ვარაზა, მოჰკალ და მერმე შაჰთამაზ ყაენი ვეღარ მოვა და გაბრუნდება და წავა და მორჩება

ქვეყანაო“ (ქართლის ცხოვრება, 1959: 370). როგორც ტექსტიდან ჩანს დედისიმედსა და ვარაზას შორის არცთუ კეთილგანწყობა სუფევდა და ამის შესახებ კახეთის სამეფოშიც სცოდნიათ. დედისიმედმა დაიჯერა ყოველივე ეს და ვარაზა მოაკვლევინა. როგორც კი შეიტყო შაჰ-თამაზმა ვარაზას სიკვდილი, დატოვა კახეთი „...და შევიდა სამცხეს და მოაოჯრა და ამოსწყვიტა სამცხე და მრავალი ბოროტი შეამთხჯა და შემდგომად ამისსა შემოიქცა და წარმოვიდა“ (ქართლის ცხოვრება, 1959: 371).

ჩვენ აქ აღარ შევუდგებით დედისიმედის მოღვაწეობის შეფასებას, ვინაიდან იგი სცილდება ჩვენი კვლევის სფეროს, მაგრამ დავსძენთ, რომ დედისიმედის ხასიათმა და ქმედებებმა ხელი შეუწყო სამოქალაქო დაპირსპირებას სამცხეში. რაც შეეხება დედისიმედის მოღვაწეობას სამცხეში, მასზე საინტერესო სტატია გამოქვეყნებული აქვს მკვლევარ ელდარ მამისთვალიშვილს „პატრონობდა დედისიმედი სამცხეს“ (მამისთვალიშვილი, 2009).

როგორც ბერი ეგნატაშვილი და ვახუშტი ბატონიშვილი აღნიშნავენ, ამ ამბების შემდეგ გარკვეული კონსენსუსი მომხდარა ირანსა და ოსმალეთს შორის. კერძოდ, აქ საუბარია ტერიტორიულ გადანაწილებაზე. „მაშინ გაუფზავნა კაცი სულტანსა ოსმალისასა და მიუწერა ესრეთ: „ცყოთ მშვიდობა ურთიერთას, რამეთუ სჯულითა ვართ მოსაენი მაჰმადისანი“, რამეთუ მაშინ ბრძოლა იყო მათ შორის. უსმინა სულტანმან და შერიგდნენ. მაშინ განაგეს ქვეყანანი და დარჩა სულტანს იმერეთი, ოდიში, გურია, ზემო ქართლი საზღვრამდე ქართლისა,.. ხოლო შაჰ-თამაზს დაუგდო ქართლი, კახეთი, ერევანი... და მშვიდობა ჰყვეს ურთიერთას...“ (ქართლის ცხოვრება, 1959: 371). დამოწმებული ტექსტიდან კარგად ჩანს, რომ მთელი სამცხე-საათაბაგო (ზემო ქართლი) „საზღვრამდე ქართლისა“ ოსმალეთს დარჩა, რაც პრინციპულად ეწინააღმდეგება ამასიის (1555 წ.) ზავის პირობებს. ამ ზავის მიხედვით, სამცხე-საათაბაგო ირან-ოსმალეთმა თანაბრად გაიყვეს. ჩვენთვის საინტერესო მხარე სამცხე ამ შემთხვევაში ირანის გავლენის სფეროში მოექცა. ბოლო მოლაპარაკების დროს კი ეს მხარეც ოსმალეთს ერგო. ფაქტობრივად, ეს მოასწავებდა ამასიის ზავის ანულირებას, რაც საეჭვოდ გვეჩვენება. მაგრამ, თუ მოვლენებს გავუსწრებთ და სამცხეში მიმდინარე შინაფეოდალურ დაპირსპირებას გავანალიზებთ, ამ დროისათვის სამცხეში არსად არ გვხვდება ირანული

გარნიზონი, რაც მხარს უნდა უჭერდეს ზემოთ მოყვანილ მოსაზრებას.

შაჰ-თამაზის სამცხეში ლაშქრობის დროს დედისიმედმა და მისმა შვილებმა თავი აჭარას შეაფარეს, ხოლო შაჰ-თამაზის უკან გაბრუნების შემდეგ „დედისიმედი და ძენი მისნი მოვიდნენ და დაიპყრეს კულადა სამცხე“ (ვახუშტი, 1973: 719). არც ბერი ეგნატაშვილს და არც ვახუშტი ბატონიშვილს იმის შესახებ არავითარი ცნობა არ მოეპოვება, თუ როგორ მოახერხა დედისიმედმა ყვარყვარეს აღდგენა ათაბაგად. ვფიქრობთ, ეს უნდა მომხდარიყო ოსმალებთან მორიგების შედეგად. პროირანული ფეოდალის და შაჰ-თამაზის ცოლისძმის მოკვლა დედისიმედის მიერ ნოყიერ ნიადაგს ჰქმნიდა ოსმალეთ-სამცხის ურთიერთობის გასაუმჯობესებლად. ეს ფაქტი იმაზეც უნდა მიუთითებდეს, რომ სამცხემ საგარეო ორიენტაცია კვლავ ერთხელ შეცვალა შექმნილ ისტორიულ-პოლიტიკურ სიტუაციაში.

1576 წლის 15 მაისს გარდაიცვალა შაჰ-თამაზი. 22 მაისს შაჰ-თამაზის დატყვევებული ვაჟი ისმაილი ალამუთის ტახტიდან გამოიყვანეს და ყაზვინის გზას გაუყენეს. მართალია, მისი სამეფო ტახტზე ხელდასხმა მოგვიანებით, 17 აგვისტოს, შედგა, მაგრამ ეს იყო საშინლად სისხლიანი გამეფება. მან პირველ რიგში უმცროსი ძმები დახოცა, შემდეგ ყველა ხანი და სულტანი, ვინც მის კონკურენტ ჰყიდარ-მირზას უჭერდა მხარს, არცერთი ცოცხალი არ დატოვა (მამისთვალისშვილი, 1977: 114).

სამცხეში შიდაფეოდალური დაპირისპირების მიზეზს არც ბერი ეგნატაშვილი და არც „მესხური დავითნის“ ქრონიკის ავტორი არ ასახელებენ. საომარი ოპერაციების დაწყებას კი ორივე წყარო ერთნაირად იწყებს.

ცოტა განსხვავებულია ვახუშტი ბატონიშვილის ცნობა აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით. აქ აღნიშნულია, რომ ირანელთა ფავორიტმა ვარაზა შალიკაშვილის შვილმა კოკოლამ ოსმალეთის სულთანთან დაიწყო ურთიერთობის დალაგება. „არამედ ვარაზას ძემან კოკოლამ და ვიეთთამე მესხთა უწყეს ზრახუა ხონთქარსა“ (ვახუშტი, 1973: 719).

„ამ ამბის შეტყობის შემდეგ მანუჩარი, ყვარყვარე და მათი ბიძაშვილი მუხრანბატონი ერეკლე წამოვიდნენ, მივიდნენ მგელციხეს და იქიდან ირანში, ყაენთან დესპანის გასაგზავნად, თავისი

უცოდველობის დასამტკიცებლად და პატიების სათხოვნელად (ვახუშტი, 1973: 719). როგორც ჩანს, მათ უკვე იცოდნენ ირანში ხელისუფლების ცვლილება და სცადეს ახალ შაჰთან ურთიერთობის მოგვარება. ჩანს, რომ სამცხის პოლიტიკურ მესვეურებისათვის პროთურქული ორიენტაცია მაინცდამაინც არ იყო მისაღები და სცადეს მისი გადახედვა. დედისიმედის ვაჟებს თან ახლდა სამოცამდე შეიარაღებული პირი. ოლადის ქვაბებიდან იასონ ბედიანისშვილმა ამის შესახებ აცნობა კოკოლა შალიკაშვილს, მის ძმას ლაშქარას და მის ბიძას გუგარქს. მათ გარს შემოიკრიბეს ელია დიასამიძის შვილი ავთანდილი, მისი ძმა შერმაზანი, ამატაკ და აბდუყაფარ ამატაკისშვილები, მათი ძმისშვილი როსტომ და ამატაკის ვაჟი სეხნია. მათ ხუთასამდე კაცი შემოიკრიბეს და ბატონიშვილების წინააღმდეგ დაიდრნენ. ამ ამბის მოწმე ჯარასონ ფანასკერტელმა უგუბოს მყოფ ყანდულარ დოლენჯისშვილს აცნობა, რომელმაც, თავის მხრივ, ყვარყვარე და მანუჩარი გააფრთხილა. ისინიც სამწუბის ღელიდან აიყარნენ და ოხერას ციხეს შეაფარეს თავი. მეამბოხეები, როდესაც სამწუბის ღელეს მივიდნენ, მათ იქ თუხარელების კარვის გარდა არავინ დახვდა. ათაბაგის სახლმა ჯარის შეკრება დაიწყო. ამის შემდეგ ისინი თმოგვს მიუხდნენ და ციხე-ქალაქი აიღეს. იქიდან ზედა თმოგვს ავიდნენ, სადაც მათი დედა დედისიმედყოფილი დებორა მოვიდა. როგორც ჩანს, ქაიხოსრო ათაბაგის გარდაცვალების შემდეგ შემონაზვნებული ქვრივი დედისიმედი-დებორა კვლავ დაუბრუნდა საერო ცხოვრებას და აქტიურად ჩაერთო ოპოზიციის წინააღმდეგ ბრძოლაში. შემდეგ ბატონიშვილებმა აიღეს ვანის ქვაბები, ოლადის ქვაბები, კარწახს მივიდნენ და დადგნენ. 19 ივლისს ფოსოს მიუხდნენ და გადაწვეს. ბოლოს თეთრ-ციხის გარშემო ალბუტი და კამაროანი მოაოხრეს და შაჰთან ელჩი გაგზავნეს (შარაშიძე, 1961: 44). 28 ივლისს შაბათ დღეს შალიკაშვილებმა მათი ნაქონები ოთის ციხე კვლავ დაიბრუნეს. ამასობაში ოსმალებიც შემოიჭრნენ სამცხის ტერიტორიაზე. ბატონიშვილებმა მათ წინააღმდეგ გაილაშქრეს მგელციხეს, შერმანიანთ წყაროზე დადგნენ და ამის შემდეგ აწყურს ჩავიდნენ (შარაშიძე, 1961: 45). 31 აგვისტოს ამბოხებულებმა ღალატით ვარნეთის ციხე დაიკავეს. 4 სექტემბერს დიასამიძემ დემოთის ციხის ასაღებად აზნაურიშვილები გაგზავნა, მაგრამ უშედეგოდ დასრულდა ეს ოპერაცია. პირიქით, ციხისთავმა შალვაშვილმა 17

მომხვედური ტყვედ აიყვანა. 24 ოქტომბერს არჩილ მუხრანბატონი შირაზიდან ყაზვინს მივიდა ცოლშვილიანად. ამავე დროს ათაბაგის მომხრეებმა ფოსო ააოხრეს, შაჰთან ელჩი გაგზავნეს. როგორც ვხედავთ, ათაბაგის სახლის წევრებმა ივლისის შემდეგ უკვე ოქტომბერში მეორე ელჩობა გაგზავნეს შაჰის კარზე. ვფიქრობთ, მათ ირანში შაჰის კარზე ლობისტებიც უნდა ჰყოლოდათ. ასეთებად ჩვენ მიგვაჩნია ჯერ კიდევ 1573 წელს ყაზვინში წასული ათაბაგის სახლის წევრი თვალმშვენიერი და მათივე ბიძა არჩილ მუხრანბატონი. ამასთანავე უნდა აღინიშნოს ერთი გარემოებაც, რომ შაჰ-თამაზის მიერ შერისხული პირები, ახლა უკვე შაჰ-ისმაილ II-ის კარზე ამნისტირებულნი უნდა ყოფილიყვნენ.

შიდაფეოდალური დაპირისპირება სამცხეში მომდევნო 1577 წელსაც გაგრძელდა. ამ წლის მარტში კოკოლა შალიკაშვილმა აჩხიის ქვაბები დაიკავა, მაგრამ მანუჩარმა, რომელსაც ერეკლე მუხრანბატონი თან ახლდა, სწრაფად დაიბრუნა ეს ქვაბები. ამ ამბების შემდეგ კოკოლას განუდგა ბიძამისი გუგარქი და მანუჩართან მივიდა, თან ქაჯისციხეც გადასცა. შემდეგ გუგარქმა ფიცი გატეხა და კვლავ განუდგა მანუჩარს. ბატონიშვილმა ეს განდგომა ფოსოს დარბევით აღნიშნა. ელჩი გაისტუმრა და უკან მობრუნდა (შარაშიძე, 1961: 45). როგორც ჩანს, ირანში იმ წინა ორი ელჩობის შემდეგ სამცხეში მოსულა საპასუხო ელჩიც. მაგრამ რაზე იყო საუბარი, ამაზე არცერთი ქართული წყარო არ გვამღვეს ცნობებს. იმავე წლის სექტემბრის შუა რიცხვებში ათაბაგის მომხრეებმა ქაჯის ციხეზე გაილაშქრეს. 2 ოქტომბერს გუგარქი კვლავ შეურიგდა ჯაყელებს და ველი გადასცა. ამის შემდეგ ჯაყელები გამობრუნდნენ და კოკოლას ხელთ მყოფი ურთის ციხე დაარბიეს, ფოსო აიალაფეს, ყაენთა ელჩი გაგზავნეს და მგელციხეს მივიდნენ (შარაშიძე, 1961: 46). აქვე მოვიდნენ მანუჩარი და ყვარყვარე, ხოლო დედისიმედი ახალციხეს წავიდა.

17 დეკემბერს სამცხეს შაჰ-ისმაილ II-ის გარდაცვალების ამბავი მოვიდა. ჯაყელებმა ეს არ დაიჯერეს და ელჩი გაუგზავნეს თვალმშვენიერს. 28 დეკემბერს ირანიდან თვალმშვენიერის ელჩი მოვიდა, რომელმაც დაადასტურა შაჰ-ისმაილის სიკვდილი, იგი 1577 წლის 23 ნოემბერს გარდაცვლილა. 31 დეკემბერს ყვარყვარე და მანუჩარი თმოგვს შემოადგნენ, ხოლო 1578 წლის 5 იანვარს დედისიმედმა და ბექამ ყველის ციხეს ალყა შემოარტყეს. 8 იანვარს ორივე

ციხე დაეცა და ჯაყელებმა დაიკავეს. ამ ამბების შემდეგ საომარ ოპერაციაში კოკოლამ სპარსელებიც ჩართო და სარდალი ყარახანი მოიწვია. ისინი ერთად წავიდნენ თმოგვზე, მაგრამ თმოგვი უკვე აღებული დახვდა ჯაყელთაგან. ამის შემდეგ მანუჩარმა კიდევ ერთხელ მოარბია ფოსო და ჯავახეთი და მოკავშირე გუგარქს ქაჯისციხეში ძღვენი გაუგზავნა (შარაშიძე, 1961: 47), დედისიმედმა თმოგვის ციხეში სურსათ-სანოვარე შეატანინა და იქ დადგა. აქედან თვალმშვენიერთან ყაზვინში ელჩი გაგზავნა, ციხეების დაჭერა და ურუმთა აშლა აცნობა (შარაშიძე, 1961: 47), რაც თავისთავად ირან-ოსმალეთის ახალი ომის დაწყებას ნიშნავდა. ქართული წყაროს გარდა, აღნიშნული ცნობა დაცული აქვს იტალიელ მოგზაურს ანონიმ ვენეციელს.

1577 წლის ბოლოს სულთანმა მურად III გადაწყვიტა დაეწყო ომი ირანის წინააღმდეგ. 1578 წლის 2 იანვარს მან ჯარის სარდალობა მიანდო ლალა მუსტაფა ფაშას და არზრუმის გზით გალაშქრება უბრძანა. ანონიმი ვენეციელის თქმით, სარდალს დაევალა „შირვანის სამეფო და სპარსელების მეგობარი ქართველების პროვინციები დაეპყრო“ (მამისთვალისმვილი, 1987: 18).

თუ გადავხედავთ ამასიის ზავის შემდგომ პერიოდს, აშკარად დავინახავთ, თუ როგორი წინააღმდეგობები დარჩა ირანსა და ოსმალეთს შორის დაზავების შემდეგაც საქართველოს საკითხთან დაკავშირებით. მართალია, ამ ეტაპზე ორივე დამპყრობელი, ირანიც და ოსმალეთიც, ერთნაირად მიუღებელი იყო, თუმცა ცხადია, რომ თუ ირან-ოსმალეთის მეორე ომის დაწყებამდე ქართლ-კახეთის პოლიტიკოსები ოსმალეთისკენ უფრო იხრებოდნენ, სამცხე-საათაბაგოს პოლიტიკური მეურვეები ისევ ირანისკენ იხრებოდნენ.

ოსმალთა ჯარი საქართველოს ტერიტორიაზე შეიჭრა. „მესხური მატინის“ ქრონიკის მიხედვით, პირველი ციხე, რომელიც ოსმალელებს საათაბაგოს ტერიტორიაზე შეხვდა, იყო მგელციხე. ციხის მცველებმა როინ და ბერი გოგორიშვილების ხელმძღვანელობით დიდი წინააღმდეგობა გაუწიეს მომხდურთ, მაგრამ ბოლოს მაინც აიღეს. 8 აგვისტოს დაიპყრეს კოკოლა შალიკაშვილის მამულები. ოსმალეების ინტერესი შალიკაშვილის მამულებისადმი, როგორც ამას მკვლევარი ე. მამისთვალისმვილი აღნიშნავს „განპირობებული უნდა ყოფილიყო შაჰის კართან მათი სიახლოვით“

(მამისთვალიშვილი, 2009: 190). ამის შემდეგ ოსმალებმა დაიკავეს ვალე, ახრის ქვაბები, თმოგვი, ხერთვისი, ჩილდირი, ახალქალაქი, ენი-კალი (ახალციხე - რ.გ.).

ყველა ქართული წყარო: „მესხური მატიანე“, ბერი ეგნატაშვილი, ვახუშტი ბატონიშვილი გვაწვდიან ცნობებს, თითქოს 10 აგვისტოს „პატრონი მანუჩარ ქაჯის ციხეს შეეყარა, ვერც ლაშქარის ომსა და ვერც ციხეების აღებას ვერ მოესწრა“ (შარაშიძე, 1961: 48), (ვახუშტიმ, 1973: 722). სინამდვილეში, კი ამ დროს 10 აგვისტოს ჩილდირის ბრძოლის შემდეგ მანუჩარი უკვე ლალა-მუსტაფა ფაშას ბანაკშია (ნარკვევები, 1973: 128). მანუჩარმა პირველმა გადადგა ნაბიჯი ოსმალებთან მორიგებისაკენ. მას კვალდაკვალ მიჰყვნენ ამილახორიშვილები, ამატაკიშვილები, დიასამიძეები და სხვანი. ე.ი. სამცხე-საათაბაგოს საგარეო ვექტორი კვლავ ოსმალეთის სასარგებლოდ შეიცვალა.

დასკვნები და შედეგები. ამრიგად, ვარაზა შალიკაშვილის მკვლევლობისა და სამცხეში შაჰ-თამაზის ლაშქრობის შედეგად აჭარას თავშეფარებულმა ათაბაგის სახლის წევრებმა ოსმალების თანხმობით მაინც მოახერხეს ათაბაგის ტახტის დაკავება. მიუხედავად ამისა, შაჰ-თამაზის სიკვდილის შემდეგ სამცხის პოლიტიკური მესვეურებისთვის პროირანული პოლიტიკური ორიენტაცია დღის წესრიგიდან არ მოხსნილა, რაც ნათლად გამოჩნდა სამცხეში შიდაფეოდალური დაპირისპირების დროს, როდესაც ათაბაგის სახლმა რამდენიმე ელჩობა განახორციელა შაჰის კარზე. ირან-ოსმალეთის ახალი ომის დაწყებისა და ოსმალეთის მძლავრობის შედეგად ათაბაგის სახლი იძულებული გახდა პროთურქული ორიენტაცია აეღო, რასაც მოვლენათა განვითარების შედეგად მოჰყვა პროირანულით ჩანაცვლება.

გამოყენებული ლიტერატურა:

ვახუშტი, 1973: ვახუშტი ბატონიშვილი, ქართლის ცხოვრება, ტ. IV, თბილისი.

მამისთვალიშვილი, 2009: მამისთვალიშვილი, ე. XVI ს-ის სამცხე-საათაბაგოს ისტორიიდან, ისტორიის ინსტიტუტის შრომები, IX, თბილისი.

მამისთვალიშვილი, 2009: მამისთვალიშვილი, ე. საქართველოს საგარეო პოლიტიკა და დიპლომატია I (XV-XVI სს.), თბილისი.

მამისთვალისძევილი, 1977: მამისთვალისძევილი, ე. სეფიანთა სახელმწიფოში მიმდინარე პოლიტიკური ბრძოლა და ქართველები, „მაცნე“, ისტორიის სერია N 4, თბილისი.

ნარკვევები, 1973: საქართველოს ისტორიის ნარკვევები, ტ. IV, თბილისი.

ტივაძე, 1947: ტივაძე, გ. სამცხე-საათაბაგოს პოლიტიკური ვითარება XVI საუკუნეში, ჟურნალი „მნათობი“, N10, თბილისი.

ქართლის ცხოვრება, 1959: ქართლის ცხოვრება, ტ. II, ტექსტი დადგენილი ყველა ძირითადი ხელნაწერის მიხედვით სიმონ ყაუხჩიშვილის მიერ, თბილისი, გამომც. „საბჭოთა საქართველო“. თბილისი.

შარაშიძე, 1961: შარაშიძე, ქრ. სამხრეთ საქართველოს ისტორიის მასალები (XV-XVI სს.) თბილისი.